

allerede sagt, at jeg antager, at de for en stor Deel ere sammenblandede med det Bederlag, som er tillagt Skolelærerne for en anden Gjærning, og i alle Tilfælde troer jeg ikke, at der vil være noget Betænkeligt ved at lade Indtægterne bestaae som en Forøgelse af Skolelærernes Lønning, indtil snart den hele Sag vil blive ordnet. Underledes kan det maaskee forholde sig paa enkelte Steder; og der kan der maaskee opstaae en Bæmselighed, som jeg dog haaber vil lade sig ordne administrativt, det er nemlig paa de Steder, hvor der er repareret paa flere Skolelærere et lille Bidrag, som de øvrige have at udrede til den Skolelærer, der er Kirkesanger, for at besørge Embedsbrevene. Der er det rigtigt nok klart, at man neppe kan lade Kirkesangeren alene beholde Bederlaget for den Gjærning, han ikke længere udfører, naar Bederlaget ydes af hans egne Standsfæller for Indtægter, som have en lignende Kilde som dem, han selv oppebærer; men der troer jeg rigtigt nok, at det følger af sig selv — og jeg vil antage, at det ligger i Loven — at, da det blot er Skolelærerne, fra hvem Intet skal afgaae, saa maa den Enkelte, som af sine Colleger har havt et Bidrag til dette bestemte Niemed, renoncere derpaa og kan ikke vedblive at oppebære det. — Sluttelig er der et Punkt, som jeg savner i Loven, og som absolut maa føies til, det er, at der maa bestemmes en Tid, fra hvilken Forpligtelsen skal ophøre, og det maa være en Tid lidt efterat Loven er kommen ud, og jeg skal derfor, hvis den ærede Forslagsstiller ikke selv vil gjøre en saadan Tilføining, foranledige et Endringsforslag i denne Retning.

C. S. Hansen: Jeg har allerede i den roeskildste Stændersforsamling udtalt mig imod den, som jeg maa tillade mig at kalde det, Uffik (F. N. Hansen: Det har været Lov), at Skolelærerne skulde træde Landet om med Brev = Sækken, undertiden i Smuds op til Knæerne; men at denne Forretning skal tages fra Skolelærerne og lægges over paa Præsterne, kan jeg imidlertid ikke indrømme at være rigtig. Jeg vil ikke sige, at det bliver en stor Udgift og Besværlighed for dem; thi, som vi have hørt den ærede Minister udtale, skulde Ombringelsen indskrænkes til de Breve, som

angaae de egentlige præstelige Anliggender og ikke de communale Anliggender. Det er imidlertid, efter min Mening, ikke godt at skjelne disse to Slags Breve fra hinanden, og jeg finder desto værre, eftersom Forholdene ere, og eftersom jeg kjender dem, at der mange Steder kunde fattes den Tro, og det uagtet der ikke burde troes Sligt, at Præsterne dog benyttede Kirkebudene til at besørge Breve, som de selv skulde besørge. Jeg kan altsaa ikke ønske, at det bliver paalagt Præsterne. Det er mig bekendt, ikke alene at Skolelærerne virkelig paa adskillige Steder faae Erstatning derfor, og andre Steder betaler Kommunen det efter Paalæg, og atter andre Steder har Præsterne godvillig overtaget det, og et fjerde Tilfælde er der, hvor Kommunen frivillig, uden at have faaet nogen Godtgjørelse, har overtaget Byrden. Det er altsaa et saa aldeles blandet Forhold, at jeg ikke kan Andet end ønske, at det ophæves; men det forekommer mig at være det Rigtigste og Simpleste, og det skulde gjøre mig ondt, hvis Bøndestanden vilde modsætte sig det, at Communerne overtog sig de her omhandlede Breves Besørgelse tilligemed de øvrige.

Daugaard: Jeg vilde kun bemærke, at naar der henvises til, at Præsterne selv skulde overtage denne Byrde, istedetfor Skolelærerne, saa tør jeg ganske trostigt udtale, at Præstestanden vil være beredvillig til at overtage sig denne; men jeg maa dog ikke undlade at gjøre opmærksom paa og fremhæve, at der er en stor Forskjel paa, enten der er Tale om frivilligt at overtage sig en Byrde gjen nem administrative Forholdsregler — Noget, som det ogsaa var mig velbekendt, at man har paabegyndt, og at det har havt megen Fremgang — eller naar Tæken her er om at bestemme, hvor en Byrde retlig skal lægges hen, naar den tages derfra, hvor den hidtil har hvilet. — Det var en fuldkommen rigtig Bemærkning af den høitærede Cultusminister, at den hele Bæmselighed nu ligger i, hvor den Byrde retligen skal lægges hen, naar den tages derfra, hvor den hidtil har hvilet. Det var fuldkommen rigtigt bemærket af den høitærede Cultusminister, at den hele Bæmselighed nu ligger i den Utydelighed, hvori Forordningen af 1814 om